

— И кога ти доде до такова заключение?

— Когато узна, че чича ми мя лиши отъ наслѣдство, а Раздубевъ ми отказа длъжността.

— Бекъ чичо Ви, Ва лиши отъ наслѣдство?

— Да.

— Вслѣдствие на каккво стана това?

— За това че говорихъ право.

— Само отъ това? Азъ Ви неразбирамъ.

Налитаевъ разскалъ на Надежда Петровна за всичко, което се случило съ него, съ най малкитъ даже подробности.

Настанало дълго мълчание.

— Василий Ивановъ казала Надежда Петровна, която първа нарушила мълчанието,—Ви ми се обѣщахте всякога да ми говорите право, не отказвате ли отъ думитъ си?

— Никога.

— Като е тѣй, кажете ми името на момата, свѣтлата личностъ, която Ви описахте съ такива горѣщи краски, която можехте така силно да обичате и уважавате и която е била до нейде причина за сръдната съ сгоденицата Ви.

При този въпросъ всичката кръвъ на Налитаева го ударила въ главжта, той билъ въ такова развълнувано състояние, че когато искалъ да ѝ отговори гласъ му се изгубвалъ.

— Момата продумалъ той съ веселъ гласъ въ всяко отношение стои така високо, щото не мога са усмили да се надевамъ, за взаимната ѝ любовъ и даже се боѣж, като се признавамъ